

Oratio Anniversaria
HARVÆANA

HABITA IN
THEATRO
COLLEGII REGALIS

Medicor. Londinensium

Die xviii OCTOB. A.D. 1731.

LONDINI.

Impensis GULIELMI LEWIS in Covent-Garden.

MDCCLXXXI

1184. 11

14

K. Broxolme (M.)

OTIS A. ANNOUNCEMENT

THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

OF THE ANNOUNCEMENT

EGREGIO
PRÆSIDI
SOCIISQUE

ORNATISSIMIS
COLLEGII MEDICORUM
LONDINENSIVM,

HANC
ORATIUNCULAM

Illorum jussu editam,

Eâ, quâ par est, observantiâ,

Humillimè dedicat,

NOEL BROXOLME.

REGIO

PRAEDIC

COLLEGE

CHRISTIANITY

COLLEGE

LONDON

1840

ORATION

IN
THE
THEATRE
OF
THE
CITY
OF
LONDON
ON
THE
21ST
OF
JANUARY
1840
BY
JAMES
HARRIS
OF
THE
CITY
OF
LONDON
M.DCCCXL.

Oratio Harvardiana.

IN hoc frequenti hominum literatorum conventu, qui Medicinam eloquentiâ quotannis commendant, & vitâ quotidie adornant, verecundè quidem, & cum timore ad dicendum accederem, nisi me Loci consuetudo, cui non parere nefas esse duxissem, & egregii Præsidis auctoritas, quam defugere non volebam, invitum & penè recusantem impulissent. Quod tamen onus, ut in me libentiùs reciperem, fecit illa in bene merentes semper parata voluntas, ut & nostræ laudis partem, quantulacunque sit, tenuem sane & exiguam aliorum præconiis adjungerem, & clarissimos artis principes, quantum potero, ab interitu vindicarem. Quod si immortalitate donari censentur, & meritò inter Deos referri, qui invento aliquo nobili clari exstiterè, qui aut fruges ferere, aut vites colere primi docuere; quid tandem de iis existimamus,

mamus, quibus illos honoribus afficere debemus, qui tam salutaris scientiæ præcepta tradidere, quæ afflictis opem, ægris salutem, morientibus denique vitam ipsam polliceri fuscipit, & profitetur.

Sapientiam itaque HARVEI nostri cùm aliàs summam, & singularem, tum in hoc præcipuè collaudandam semper putavi, quòd hodiernum hunc diem, medicorum famæ & celebritati prædicandæ sacrum destinaverit. Ut primarii nostri ordinis viri, quorum imagines hic undique ante oculos affixas contemplamur, quorum benefacta in tabulis nostris inscripta intuemur, quorum denique beneficentiâ hunc jam in locum convenimus, annuâ sed debitâ oratione perpetuò commemorentur.

Primordia Reipublicæ nostræ secundis auspiciis à LINACRO posita fuere; disjecta ille, & dissipata membra in collegium congregavit, mœnibus sepivit, legibus fancivit: Hoc fundatore rerum nostrarum status jam ab initio sese efferre cœpit & grandescere; in solem, atque pulverem ex umbraculis suis prodire parvi tum nominis Professores, & tanto evocati patrocini-

nio,

nio, in aulas & regum limina sibi aditum fecere. Magnificus ille Princeps, qui fucatam religioni larvam detraxerat, verum medicinæ addidit nitorem, fidemque simul & scientiam in Monachorum claustris squalore inquinatam libertate & luce donavit. Hoc regii favoris testimonium LENACRO nostro acceptum debemus, qui eâ, quâ plurimum potuit, gratiâ in hâc Societate stabiliendâ semper est usus; non magistratus voluit, non direpta religiosi prædia, non largas mitratorum possessiones sibi comparare; Nobis præesse magnam satis credebatur gloriam; Nos alere, Nos ornare, Nos infantulos suos ad maturitatem perducere, ut boni est & liberalis patris, omni studio contendit, & ne ullum amoris indicium desideraretur, hæredes reliquit, domumque suam moriens legavit.

Et hoc immortalitate dignum ingenium, hanc incredibilem viri virtutem non diligemus? Non venerabimur? Tam utilem patriæ civem, tam fidum literis patronum, tam charum nobis parentem, unquamne satis admirari, unquamne imitari definemus?

Singu-

Singulari quodam fato accidisse visum est, quod LINACRUM nostrum exceperit CAIUS, quorum tanta morum similitudo, tanta rerum omnium, & studiorum conjunctio intercesserat, ut eundem diceres, non successorem; Pari enim literarum progressu, pari honorum gradu, eodem in nos affectu eximii fuere; ambo artium sitientes, doctrinae fontes in *Italiâ* tùm denuò reclusos adiere; ambo in veterum Libris transferendis, vel edendis egregiè elaborarunt; uterque in patriam redux commissam sibi habuit regiae valetudinis curam, uterque Præsidis hujusce Academiae munus sibi delegatum. Ut de duobus hisce civitatis nostrae luminibus, uter utro sit prior, non certandum est; sed quod veteres *Romani* olim factitarunt, nostri fecere; ROMULUM suum divinitus colebant, dignum, qui secundus ab illo numeraretur, elegerunt NUMAM.

Nec verò nascenti imperio, qui talium virorum defectum supplerent, deesse querimur; quorum longè cæteris eminentior erat CALDWALDUS, ELIZABETHÆ Reginae Medicus, in quâ provinciâ suscipiendâ incubuit illi
populi

populi *Britanni* ornamentum & salus, quam tamen ita feliciter gessit, ut omnium votis & expectationi satis responderet: Tantum de patriâ meritis. Sodalitium quoque suum magno amicitiae pignore devincire studebat, & honesto salario fundatam Lectionem Chirurgicam nobis reliquit; truncam & debilem esse medicinam existimans, si eam hâc cognatâ parte nudaveris; nos itaque in hâc palæstrâ exercitatos esse voluit, non ut operi manum admoveremus, sed consilium; ut ad certamen egrederemur, non pugiles, sed iudices. Alteram, GULSTONI donum, Lectionem habemus, quæ Anatomiae studio promovendo inservit, ut viscerum structura, & morborum sedes apertius innotescerent, & opinio nostra, toties dubia, & sæpe fallax, quâ semper torquemur, aliquem certitudinis gradum acquireret.

Et hanc cathedram prospero eventu à CALDWALDO locatam primus adornavit nullâ sæculorum memoriâ tacendus HARVEIUS, dono quodam providentiæ genitus, in quo totas vires suas natura ostenderet. Primus

B

ille

ille mortalium, magnum illud Philosophiæ arcanum, sanguinis circuitum detexit, & dilucidavit, quod nec perspicacissima antiquitatis ingenia vel levi conjectura attigere, nec minimum exstat, vel in HIPPOCRATE, vel ARISTOTELE tantæ veritatis vestigium. Primus ille cordis fabricam, & arterias in venas euntes & continuatas felici in secundo dexteritate demonstravit; & ab hac simplici, & planâ observatione tam nobilissimi inventi gloria emanavit, quam frustrâ in dubium vocare homines malevoli, frustrâ sibi arripere contenderunt invidi; quantacunque est, quam maximam fateri necesse est & gloriosam, hanc propriam sibi palmam vindicat HARVEIUS, de quâ nihil Servieti fautores, nihil Columbi possunt decerpere; ævi diuturnitas, quæ est veri testis & incorruptus judex, obtrectatores tandem dispulit & rivales. Quanti verò sit ponderis, quantæ utilitatis, sive ad morbos plenius cognoscendos, sive ad debitam sanguinis missionem, sive ad remedia aptius adhibenda, ut hoc fundamento innitatur sensus, motus, & omne quod vitam vocamus, facilius esset

esset explicare, quàm vobis necessarium. Hoc unicum restat nobis propositum, ut patriæ nostræ gratulemur, cum belli duces jactet infinitos, plures etiam doctrinâ præstantissimos, hunc laudi suæ cumulum accessisse, HARVEIUM producere.

In te verò, Beatissime Senex, non quod magnitudine nominis perculsi, aut quod famæ tuæ socii simus, atque consortes, sed propter benevolentiae abundantiam, ardentissimo amore incendimur. Tu enim nostris commodis semper intentus, ne tardior viderere, fatum prævenire voluisti, & cum vivus esses, fortunas tuas ad nos pertinere. Tu solenne hoc convivium nobis instituisti, cui & ipse solebas accumbere, qualem SOCRATEM, qualem legimus CATONEM cum LÆLIO suo, cum SCIPIONE inter epulas colloquentem. Tu Lares nostros splendidissimè amplificasti: Tu Museum condidisti, & mercedem hoc reverso die orationi habendæ posuisti. Quanta, Dii boni, Liberalitas? Quanta munificentia? Ut molestum sit tot benefacta pænè enumerare, ingratum cum sit tacere. Dolendum sanè, quòd ea tam brevi

oratiunculâ, his angustiis temporis, hâc mediocritate dicendi nunquam satis possunt illustrari — Tu, HARVEIE, historiam potius mereris, quàm elogium.

Nolo autem nimio studio peccare, & desiderio tuarum abreptus, aliorum laudes silentio obsecrare. Quocunque igitur oculos convertimus, quàm splendidam, quàm numerosam Benefactorum copiam undique circumspicimus? Ut annales nostri majus quiddam atque augustius in se continere videantur, cùm in iisdem effulgeat nobilissimum Par procerum, Baro LUMLEIUS, & Marchio DONOVARIE? Nec vestra nomina, amplissimi Duces, nobis semper chara, semper honorata, delebit unquam dies; qui Periscelidis insignia gestantes, medicinali tamen togâ adumbrari non recusâstis, patientes inter Podalirios, atque Machaonas annumerari; cùm ad ACHILLIS famam, aut ULYSSIS æmuli affurgitis. Fœminarum quoque illustrium, & regię stirpis, munuscula cum ostentatione quadam & fastu grati recolimus; non alienum à Sexu, aut indecorum esse censēbant, tam misericordem, tam plenam humanitatis artem protegere

tegere & tueri. Non condonabunt mihi ipsi
 hi parietes, HAMÆI sumptu toties restituti, si
 illum hoc die negligenter præterirem; confla-
 gratas ille incendio ædes reparavit, idem sub
 hastâ positas redemit, cœnaculum extrui cura-
 vit, & medicis ab hoc ordine electis ad noso-
 comii curam gerendam perpetuum fixit sti-
 pendium; quod supererat ex tantis largitioni-
 bus in nostros usus ultimùm erogavit; ut si uti-
 litate beneficia metiamur, paucos illi compa-
 randos invenies, neminem certè antepones —
 Jam si animum ad eos attendimus, qui doctis
 laboribus medicinam adauxere, multos certè
 nostrates & panè innumerabiles reperiemus, ut
 nullum morbi genus, nulla pars corporis sit sine
 Medico suo: In hepate detegendo laudamus
 GLISSONI industriam, in glandulis explicandis
 WHARTONI diligentiam, accuratam in cerebro
 describendo WILLISII peritiam, & in corde
 maximum LOWERI acumen; in febre tractandâ
 non contemnendus Auctor MORTONUS, in eâ-
 dem materiâ admirabilis est & plane divinus
 SYDENHAMUS. Hos habet, hos ostentat Gym-
 nasium nostrum magistros, quibus nec *Smyrne*
 schola

schola pares jactavit, nec *Coi* superiores.

Nec me in hoc oratorio munere fungendo, ineptum quis, aut absurdum facere putaverit, quod in mentem vestram, atque memoriam statuerim RADCLIVUM revocare. Quis enim generosior enituit, aut artis nostræ nobilior Patronus? Quis foundationem posuit, aut majore cum Medicinæ emolumento, aut gloriâ? In quâ tamen ornandâ, atque augendâ temperatiorem me esse oportet, cum hujusce donationis particeps, aliis forsan parùm dignus videar, aliis etiam nimis arrogans. An de dignitate nostrâ solliciti sumus? Quis eam tantâ unquam cum auctoritate, ne dicam imperio, sustentavit? An fructum, & præmia consideramus? Nemini certè dabantur uberiora, ut alii quoque in iisdem studiis versati ob hoc ipsum sese plenius remuneratos esse gauderent, & non se magis, quàm artem suam locupletavit. Jam hanc sive ad honores, sive ad opes viam, non obsequio affectavit, sed liberâ & honestâ fiduciâ, & admirabili successu perfregit: Næ ille aniles ineptias, aut nutricum stultitias, quas nos hodie devorare cogimur, passus est, sed fastidiosè repudiavit,

pudiavit, & pluribus opem tulit, quia a nemine impediabatur. Tantam itaque sui opinionem in omnibus excitaverat, ut abundè satis valetudini provisum esse putarent, qui illius consilio uterentur, & si quis funestior casus acciderit, ægrum morbo perire, non medico, omnes assensere: Rarum felicitatis genus, quod illi uni contigit, præterea nemini: hoc enim sanctissimè observavit, nulli obesse, contentus aliquando & minùs prodesse; Remediorum enim copiam, & periculum semper vitavit, proficere amans parùm agendo, & oppressam naturam sæpe restituit, magni ducis exemplo sequendo, & cunctando. Quin mores hominum perindè ac morbos optimè perspexit, gravis rerum, atque intelligens æstimator; ingenium illi erat acerrimum & peracutum, in judicio firmitas atque pondus, magnus in vitâ splendor, in sermone mira urbanitas atque elegantia, in vultu atque ore grande nescio quid, & plenum majestatis. Hunc tam illustrem Socium, à me præcipuè colendum, hoc testimonio privari non sinebam, & in hâc debitâ gratiâ referendâ, me vestram spero veniam meriturum.

Talium

Talium personarum decus atque existimationem non imminuerem, si cum illorum laudibus tuas communicem, Præses ornatissime; nec LINACRO nostro, nec CAIO injuriam facere videbor, quod Te illis simillimum ponere non dubitaverim. Tua Virtus, Tua rebus in nostris spectata benignitas & vigilantia amplissimam futuro oratori dabunt materiem, quam verecundia & modestia tua, mihi præsentī hodie recusant.

Nos, Collegæ ornatissimi, artem istam, quam amplexi sumus, strenuè promoveamus, agros cum humanitate, Socios eum amore tractemus, & quem remediis nostris protrahere non licet, hunc epulis hilarem sumamus diem.

E I N I S.

